

HOE KRIJGEN WE JAN PRINS TERUG?

In het midden van de immense eetzaal aan boord van het cruiseschip SeaRose was een ronde tafel extra feestelijk gedekt. Het tafelzilver glansde net iets meer dan het zilver op de omringende tafels, de glazen flonkerden zo dat je je ogen samenknep als je er naar keek en de flessen drank stonden zuiver in het gelid. Op anderhalve meter van de tafel stonden een maître d', een ober, een assistent-ober en een wijnober kaarsrecht naast elkaar met de handen op de rug. Ze hadden hun blik gericht op een stevige man met een verweerd gezicht die probeerde te kijken of hij hield van plechtige gebeurtenissen. Af en toe glimlachte hij, meestal nadat hij een snelle blik had geworpen op twee jongens die tegenover hem zaten.

De dikste zat geperst in een smoking die iets te klein was waardoor hij moeite had met ademen, de andere keek of hij een diep verlangen had naar ongeveer elke plaats op aarde waar het begrip cruiseschip onbekend was. De man met het verweerde gezicht droeg de naam Holdert en hij was de kapitein van de SeaRose. De jongens luisterden naar de namen Arie Roos en Bob Evers.

Af en toe klonken er zuchten. De diepste waren van Arie en elke zucht van hem leidde tot een zacht gegrom van kapitein Holdert en verstoorde blikken van de vier andere personen aan de tafel die zich afvroegen hoe een dikke jongen er in slaagde elke minuut drie mini-

windhozen over het tafelzilver te blazen. De man tegenover Arie, een Mexicaanse miljonair die samen met zijn dochter op stap was, klemde elke keer als hij een hoos aan zag komen zijn glas vast om te voorkomen dat wijn over de rand schuimde. Het Amerikaanse stel dat rechts van Holdert zat, sprak vooral met elkaar en negeerde de jongens volkomen. De twee behoorden tot de groep mensen die jaarlijks vijf of meer scheepsreizen maakt en ze hadden al na één blik vastgesteld dat Arie en Bob geen gasten waren met wie rijke cruise-ervaringen konden worden uitgewisseld.

‘Formal day,’ zei Bob toen hij een stukje brood had besmeerd met knoflookboter. ‘Formele dag. De dag waarop alle passagiers op hun best gekleed behoren te gaan. Ik kan er de klinkklare lol niet van inzien.’

Arie keek uit zijn ooghoeken naar een tafeltje in de hoek van de eetzaal. ‘Daar zitten mensen die zich niets van de kledingregels hebben aangetrokken en zo te horen hebben ze een stuk meer plezier dan wij.’

‘Als ik ooit weer een cruise maak dan blijf ik op de formele dagen in mijn hut, dat garandeer ik je.’

Arie gromde zacht. ‘Besef jij wel, jongeheer Evers, dat ik, nog geen week geleden, op eenzelfde manier opgeprikt zat? Dat was in een zaal in Amsterdam, kort voor dit dolle avontuur met mensensmokkelaars en premiejagers begon.’

‘Kun je zeggen dat je ervaringsdeskundige bent, dikke. Voor mij is het de eerste keer en het valt niet mee.’

Zogauw ik weet wie de smoking heeft uitgevonden ga ik een praatje met hem maken. Samen met een eind hardhout. Maar we hadden het kunnen weten.’

‘Wat, Bobbie?’

‘Dat jouw vader ons niet op een plezierreisje zou sturen. Ga even naar San Diego in de staat Californië en kijk wat rond op de SeaRose, zei hij. Haha. We hadden kunnen bedenken dat er een dubbele bodem onder het verzoek zou liggen.’

‘Een driedubbele,’ zei Arie die een nieuwe zucht loosde en de Mexicaan naar zijn glas zag grijpen. ‘Een driedubbele met eronder een grasveld vol adders. En wat is het resultaat? Dat we hier zitten, samengeperst in kleren die ons niet bevallen, aan een tafel met mensen die we niet willen kennen en onder het toezicht van een kapitein die zit te hopen dat we morgen van boord gaan en niet terugkeren.’

‘Ik zal hem volgaarne dat plezier doen,’ zei Bob. ‘Ik wil van boord, hoe sneller hoe liever en ik kan heel goed leven zonder Holdert. Maar voor het zover is, zullen we ons door dit hele diner moeten roeien. Hoeveel gangen heeft het eigenlijk?’

‘Minstens vijf,’ zei Arie, terwijl hij een broodje pakte, wachtte tot niemand naar hem keek en het in één keer in zijn mond schoof. ‘Captain’s dinner. Het diner van de kapitein. Wat een plezie...’ Hij hield snel een hand voor zijn mond om de stukjes brood op te vangen die na een nies zijn mond uitschoten. ‘Sorry. Men sproeit geen

brood als men aanzit aan het kapiteinsdiner.’

‘Dat wordt beschouwd als niet in de haak,’ zei Bob.

‘Onbeschaafd?’

‘Afgaande op het gezicht van de dochter van die Mexicaan wel, ja. Weet je zeker dat je haar niet hebt geraakt?’

Arie keek snel naar de vrouw die haar gezicht zat te deppen met haar servet en werd langzaam rood. ‘Zie jij wat ik zie, Bob?’

Bob zag het ook en hij voelde zich warm worden. Een klein stukje brood overleefde het deppen en bleef zitten, net naast de neus, ongeveer op de plek waar fotomodellen een zwarte stip zetten omdat ze denken dat ze er dan mooier uitzien. Deze vrouw knapte er niet door op. Het stukje zat vlakbij een neusvleugel en als ze sprak, leek het of haar neus er contact mee maakte. Als ze haar bovenlip optrok, vormde de vleugel een soort afdak alsof ’t het brood wilde beschermen.

Bob keek er naar met grote fascinatie en na een poosje volgde kapitein Holdert zijn blik.

Arie zag hem bleek worden en een beweging maken of hij het stukje wilde wegvegen. Halverwege de beweging verstijfde hij, blijkbaar beseffend dat het ongepast is voor een kapitein om het gezicht van een van zijn gasten op te poetsen. Arie hoorde hem binnensmonds grommen en zag hem met een verwilderde blik naar hem en Bob kijken, alsof hij hen beiden verantwoordelijk stelde voor een situatie die voor een ordentelijke cruisekapitein meer

dan ongelukkig was.

Arie wist wat Holdert dacht en hij voelde met hem mee. Kapiteins van drijvende kastelen met honderden passagiers behoren zich minstens één avond in de week met de gasten bezig te houden. Er zijn kapiteins die het vaker doen, maar de meeste blijven het liefst op de brug en laten de contacten met de passagiers over aan de hotelmanager of de eerste stuurman. Kapitein Holdert behoorde tot de gezagvoerders die elke captain's day een kwelling vinden. Op die dag geeft de kapitein van een cruiseschip, gestoken in galakleding, een receptie waarop hij zich op de foto laat zetten met iedere gast die daar behoefte toe voelt. Meestal duurt de receptie een paar uur en er is geen minuut bij waarop een kapitein niet doet of juist deze bijeenkomst de mooiste van zijn leven is. Als de champagne op is, gaat hij naar de eetzaal om daar aan te schuiven aan de mooiste tafel waarover het schip beschikt, samen met de belangrijkste gasten, miljonairs zoals de Mexicaan en zijn dochter, of geharde cruiseliefhebbers zoals het Amerikaanse stel dat bezig was aan de 43ste tocht over de wereldzeeën.

Dat Bob en Arie een plaatsje aan juist deze tafel hadden gekregen had twee redenen. De belangrijkste was dat kapitein Holdert een oog op de jongens wilde houden die hij zag als eersteklas addergebroed. De tweede reden bestond uit het feit dat het verhaal dat een passagier van de verdrinkingsdood was gered door een jongen die het vuile water van de haven van Acapulco was ingedoken

als een lopend vuurtje was rondgegaan, vergezeld van verzinsels over drugsmokkelaars en illegale Mexicaanse immigranten. Niemand wist er het fijne van, maar dat was geen bezwaar: een verhaal laat zich nu eenmaal het best aandikken als je geen last hebt van feiten.